

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.201/2012/22. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. év május hó 2. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta az alábbi

végzést:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt **a vádlott** ellen indult büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2012. év március hó 20. napján kelt 8.B.903/2011/8. számú ítéletét **helybenhagyja**.

A vádlott által 2013. március hó 1. napjától a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 9000,- (kilencezer) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék a 2012. március hó 20. napján kihirdetett 8.B.903/2011/8. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében (Btk.170.§ (1) és (6) bekezdés I. fordulat), ezért mint többszörös visszaesőt 5 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Kötelezte a terhén felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a vádlott és védője jelentett be fellebbezést enyhítésért.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.617/2012/1. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást, a szükséges bizonyítékokat beszerezte, azokat a tárgyalás anyagává tette, iratszerűen rögzítette. Indokát adta, hogy milyen bizonyítékot miért vett figyelembe a tényállás és a vádlott bűnösségének megállapítása során. Indokolási kötelezettségét is teljesítette, megalapozott tényállást állapított meg. Okszerűen következtetett a vádlott

bűnösségére, törvényesen minősítette a bűncselekményt is. A büntetés nemének és mértékének megállapításakor kellően figyelemmel volt a cselekmény tárgyi súlyára, a bűnösség fokára és a bűnösségi körülményekre. Csupán azt nem értékelte súlyosító körülményként, hogy a vádlott a többszörös visszaesést meghaladóan büntetett, ezért a büntetés enyhítésére nem látott lehetőséget. Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésen - melyen nem kívánt részt venni -, az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

A vádlott az ítéltáblához eljuttatott beadványában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül állapította meg a tényállást, mert nem vette figyelembe, hogy minden alkalommal ő volt provokálva és élettársa többszöri figyelmeztetése ellenére kihozta a sodrából. Amennyiben a sértettet ért rúgás erősebb lett volna, az halálos eredménnyel járt volna. Amennyiben szándékosan, akarattal rúgott volna a sértett torkába, azonnal megfulladt volna, és az orvosok sem tudták volna megmenteni. Nem értékelte az elsőfokú bíróság azt sem, hogy a sértett életét ő mentette meg, mert amennyiben nem érkezik időben, magára gyújtotta volna a vádbeli napon a faházat. Ezen túlmenően a sértettet kórházi kezelését követően hosszú hónapokon keresztül ápolta, kötözte. Kapcsolatuk a cselekmény óta is fennáll, igazságtalannak tartja az ítéletet. Kitért arra is, hogy élettársa a nyomozati vallomását nyugtatók hatása alatt tette az édesanyja befolyására. Az elsőfokú bíróság nem oldotta fel az ellentmondást a sértett és saját állításai között.

A sértett is beadványt intézett az ítéltáblához, melyben kifejtette, hogy új vallomást kíván tenni, mert a rendőrségen tett nyilatkozata nem felelt meg a valóságnak, édesanyja befolyására tette azt. Mivel hajléktalanként élt, anyja befogadta, zsarolta, hogy amennyiben nem teszi azt, amit mond, utcára teszi, ezért tanúskodott az élettársa ellen. Előadta, hogy ittasan és gyógyszer hatása alatt provokálta a vádbeli napon az élettársát, de ő ezt elnézte és ágyba fektette. Ezt követően mégis felkelt, be akart fűteni, majd lefeküdt aludni. A tűz begyújtotta a fabódét, a szoba lángolt, élettársa keltette fel és mentette meg. Ezt követően ő tovább provokálta, sértegette, ekkor történt a rúgás, amelyet nem is vett komolyan. Csak másnap érezte, hogy orvoshoz kell mennie. A kórházból történt távozása után élettársa ápolta, kötözte. Csak köszönettel tartozik neki, ezen vallomása figyelembevételét kérte.

A nyilvános ülésen a vádlott előadta, hogy valamennyi folyamatban lévő büntetőügye befejeződött. A Pesti Központi Kerületi Bíróság több rendbeli lopás miatt 20 hónap börtönbüntetésre ítélte, melyet kitöltött.

A védő perbeszédében a cselekmény minősítését vitatta. Sérelmezte az ítélet 6. oldal 4. bekezdésében foglalt azon megállapítást, hogy amennyiben a vádlott nagyobb erővel rúgta volna meg a sértettet, súlyosabb lett volna a következmény. Figyelemmel arra, hogy közepes erejű rúgás történt, életveszélyes sérülés előidézése nem állhatott a vádlott szándékában. Kérte az ítélet megváltoztatását, a cselekmény eltérő minősítését és méltányos büntetés kiszabását.

A vádlott az utolsó szó jogán megbánásának adott hangot, ismét kitért arra, hogy a rúgás nem volt célzatos, egy lendítés volt, hogy élettársa megnyugodjon. Az ítélet családját is sújtja, mert kiesett a kereső, családtagjai munkát nem találnak, a börtönből nem tudja intézni a család ügyeit.

A Fővárosi Ítéltábla a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt felülbíráta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta. Valamennyi olyan bizonyítékot értékelési körébe vont, amelyek a tényállás megállapítása szempontjából relevánsak voltak, ezek alapján nagyobb részben megalapozottan állapította meg a tényállást.

A kismértékben hiányos tényállást a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján a Be.352.§ (1) bekezdés a.) pontja alapján az alábbiak szerint egészíti ki mind a személyi részt, mind pedig a történeti tényállást illetően.

A beszerzett erkölcsi bizonyítvány adatai alapján a vádlott előéletére vonatkozó rész kiegészül az alábbiakkal:

A vádlottat az elsőfokú bíróság ítéletében elsőként feltüntetett ítéletet megelőzően a Pesti Központi Kerületi bíróság a 2000. június 29. napján jogerős 18.B.2892/1999/5. számú ítéletével - mely a Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság 23.Bf.5875/2000/3. számú határozata folytán emelkedett jogerőre - lopás bűntette miatt, mint többszörös visszaesőt 8 hó börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2.B.2727/1997/76. számú ítéletével - mely a Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság 26.Bf.5701/2001/13. számú határozata folytán 2002. február hó 5. napján emelkedett jogerőre - több rendbeli lopás bűntette miatt, mint többszörös visszaesőt 1 év 11 hónap börtönbüntetésre, mellékbüntetésül 2 évi közügyektől eltiltásra ítélte.

A fenti alapítéleteket a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2.B.1328/2002/2. számú ítéletével - mely a Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság 22.Bf.7880/2002/2. számú végzésével 2002. július hó 8. napján emelkedett jogerőre - összbüntetésbe foglalta és az összbüntetés tartamát a többszörös visszaeső elítélt vonatkozásában 2 év 1 hónap börtönbüntetésben állapította meg. A vádlott e büntetésből 2003. október hó 4. napján szabadult.

Az elsőfokú bíróság által elsőként feltüntetett ítélet vonatkozásában az elkövetés ideje 2003. november hó 27. napja.

A másodikként feltüntetett ítélethez kapcsolódó elkövetési idő 2005. augusztus hó 9. napja.

A harmadikként írt ítélettel elbírált cselekmény elkövetés ideje 2003. október hó 4. napja.

A negyedikként feltüntetett összbüntetési ítélet meghozatala a kvázi halmazati szabályok alapján történt.

Az elsőfokú bíróság által feltüntetett folyamatban lévő eljárások közül elsőként rögzített cselekmény vonatkozásában az alapos gyanú közlésének időpontja 2007. május hó 16. napja.

A másodikként írt folyamatban lévő büntetőeljárás vonatkozásában az elkövetési idő 2010. március hó 10. napja.

A harmadikként jelzettet a másodfokú bíróság mellőzi, mert a jelen ügyben elkövetett cselekménnyel azonos eljárást takar.

A negyedikként megjelölt eljáráshoz kapcsolható elkövetési idő 2011. február 3., míg az ötödikként feltüntetett cselekmény az erkölcsi bizonyítvány adatai szerint 2011. június 13. napján történt.

A vádlottat a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 10.B.11403/2013/10. számú 2013. február hó 28. napján kihirdetett, nem jogerős ítéletével folytatólagosan elkövetett lopás vétségének kísérlete miatt, mint többszörös visszaesőt 1 év 8 hónap börtönbüntetésre és 3 évi közügyektől eltiltásra ítélte. 1 rb. lopás büntette kísérlete vádjá alól felmentette. Elkövetési idők: 2011. február hó 3. napjától 2011. augusztus 10. napjáig. (A terhelt 2011. augusztus hó 10. napjától előzetes fogvatartásban volt az ítélet kihirdetéséig.)

A történeti tényállást a másodfokú bíróság az ítélet 3. oldal 4. bekezdése 4. sorában kiegészíti azzal, hogy a rúgás bőr katonai surranóban történt. (vádlotti vallomás alapján)

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás ezen kiegészítésekkel megalapozottá vált és a felülbírálat alapját képezte a Be.352.§ (2) bekezdése szerint.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat irathűen sorolta fel és azokat a logika szabályainak megfelelően értékelte egyenként és egymással is összevetve. Helyesen fejtette ki, hogy miért állapítható meg minden kétséget kizáróan, hogy a vádlott álló helyzetben közepes erővel torkon rúgta a vele szemben a rekamién ülő helyzetben lévő sértettet. Helyes az a megállapítása is, hogy a vádlott vallomásaiból egyértelműen következik, hogy élettársát szándékosan bántalmazta és szándéka arra irányult, hogy sérülést okozzon. Semmi sem támasztotta alá ugyanakkor azon védekezését, hogy csak figyelmeztetni akarta élettársát egy gyenge rúgással.

Figyelemmel arra, hogy a vádlott a másodfokú eljárásban is vitatta a szándékos bűnelkövetést, illetőleg úgy nyilatkozott, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül értékelte a bizonyítékokat, nem vetette össze élettársa vallomását az ő vallomásával, a másodfokú bíróság az alábbiakat fejt ki:

Az elsőfokú bíróság előtt a sértett nem kívánt vallomást tenni, élt a Be.82.§ (1) bekezdés a./ pontjában biztosított jogával. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság nyomozati vallomását nem tette a bizonyítási eljárás anyagává, azt a mérlegelés köréből a törvényi rendelkezéseknek megfelelően kirekesztette. Akként foglalt állást, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok kétséget kizáróan alátámasztják a megállapított tényállást.

A másodfokú eljárásban benyújtott sértetti vallomással kapcsolatban a Fővárosi Ítéltábla úgy ítélte meg, hogy további bizonyítás felvétele, tárgyalás kitűzése a sértett vallomása megismerése céljából nem szükséges, mert vallomása nélkül is aggálytalanul megállapítható volt a tényállás. A vádlott azon felvetése, hogy élettársa anyja hatására tett terhelő vallomása alapozta meg az elsőfokú eljárásban megállapított bűnösségét nem fog helyt, mert a sértett vallomása nem került értékelésre.

A vádlott másodfokú eljárásban írt beadványában a ténybeli beismerés miatt lényegében a minősítést vitatta, melyhez védője is csatlakozott.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a vád tárgyát képező cselekményt helyesen minősítette. Az indokolásból azonban az ítélet 6. oldal 4. bekezdésében foglalt teljes bekezdést ki kell rekeszteni. A vád nem emberölés és nem is halált okozó testi sértés büntette kísérlete volt, ezért felesleges annak kifejtése, hogy nagyobb erővel történő rúgás milyen eredménnyel járt volna. Ugyanakkor helyes az elsőfokú bíróság további álláspontja, mely szerint a vádlott eshetőleg szándéka megállapítható az életveszélyt okozó testi sértés büntette vonatkozásában. Olyan anatómiai testtájékot sértett közepes erejű rúgásával, amely a sértett közvetetten életveszélyes állapotát okozta. Ezen eredmény bekövetkezésének lehetősége a fejre, torokra irányított rúgás esetében fel kellett, hogy merüljön tudatában, azonban a bekövetkező eredménnyel kapcsolatban közömbös volt. Az életveszélyes sérülés bekövetkezésének lehetőségébe belenyugodott.

Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság akkor, amikor az elkövetés idején hatályos jogszabályokat alkalmazta, helyes a többszörös visszaesői minőség megállapítása is.

A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomó részben feltárta. További súlyosító körülményként értékelendő a vádlott terhére, hogy a többszörös és különös visszaesést megalapozó elítéléseken túlmenően is többször volt már büntetve, valamint vele szemben folyamatban lévő büntetőeljárás hatálya alatt valósította meg cselekményét. További enyhítő körülményként értékelte a másodfokú bíróság a terhelt megbánását és a sértett hosszas ápolását.

A Fővárosi Ítéltábla vizsgálta, hogy a vádlott nem minősül-e a Btk.137.§ 17. pontja szerinti erőszakos többszörös visszaesőnek, melynek megállapítása esetén lényegesen súlyosabb büntetés kiszabási szabályok irányadók.

Az erőszakos többszörös visszaeső olyan többszörös visszaeső, aki mindhárom alkalommal személy elleni erőszakos bűncselekményt követ el. Szükségképpen magába foglalja a többszörös visszaesői minősítés minden elemét azzal a többlettel, hogy már a visszaesést megalapozó egy korábbi elítélés is személy elleni bűncselekmény miatt történt.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a terhelt nem minősül erőszakos többszörös visszaesőnek arra figyelemmel, hogy második összbüntetése a kvázi halmazati szabályok alapján történt, mely egy elítélésnek tekintendő. Korábbi elítélései pedig azért nem alapozzák meg az erőszakos többszörös visszaesői minőségét, mert vagyon elleni cselekmények kerültek összbüntetésbe foglalásra. Így annak ellenére, hogy a terhelt a második összbüntetés valamennyi alapítéletében az erőszakos többszörös visszaesést megalapozó testi épség elleni cselekmény miatt volt elmarasztalva, jelen ügy szempontjából erőszakos többszörös visszaesőnek nem minősül.

A törvényhozó a Btk.170.§ (6) bekezdése szerint az életveszélyt okozó testi sértés büntetnének elkövetőjét 2-8 évig terjedő szabadságvesztés büntetéssel rendeli büntetni.

A Btk.97.§-ban írt többszörös, különös visszaesőkre vonatkozó büntetés kiszabási szabályok szerint - melynek felhívását az elsőfokú bíróság elmulasztotta - a terhelttel szemben 2-12 évig terjedő szabadságvesztés büntetés volt kiszabható. Ezen keretek között az 5 évi tartamban megállapított szabadságvesztés büntetés a bűnösségi körülmények figyelembe vételével eltúlzottnak nem tekinthető figyelemmel arra is, hogy a terhelt bűnöző életmódjával nem hagyott fel, korábban igen sok alkalommal volt büntetve testi épség és vagyon elleni bűncselekmények elkövetése miatt és élettársa sérelmére is valósított már meg szándékos bűncselekményt.

Fentiekre figyelemmel az enyhítésért bejelentett jogorvoslat sem vezetett eredményre.

Helyesen állapította meg a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát az elsőfokú bíróság fegyházban és helyes a közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása is, annak tartama a főbüntetéshez igazodó.

A bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezés is törvényes.

Fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság a Be.361.§ szerinti nyilvános ülés keretében eljárva annak helyes indokainál fogva a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Törvényszék az ítélet kihirdetését követően elrendelte a vádlott előzetes letartóztatását annak ellenére, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság 10.B.11403/2013/10. számú ügyében is előzetes letartóztatásban volt. A Fővárosi Ítéltábla a végzést 2.Bf.201/2012/3. számú végzésével helybenhagyta, majd az előzetes letartóztatást 9. sorszámu végzésével 2012. október 19. napján továbbra is fenntartotta.

A Budapesi Fegyház és börtön közölte (19. számú hivatalos feljegyzés tartalma), hogy a vádlott vonatkozásában az előzetes letartóztatás 2013. március hó 1. napján került foganatba vételre jelen ügyben, miután a Pesti Központi Kerületi Bíróság a fenti büntetőügyben 2013. február hó 28. napján szabadította, ezért a másodfokú bíróság a Btk.99.§ (1) bekezdése alapján az előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe ezen időponttól beszámította.

A másodfokú eljárásban felmerült, a védelemmel kapcsolatos bűnügyi költséget a Be.381.§ (1) bekezdése alapján a Fővárosi Ítéltábla megállapította és a Be.338§ (1) bekezdése alapján a vádlottra terhelte.

Budapest, 2013. év május hó 2. napján

Dr. Lassó Gábor s.k.
a tanács elnöke

Dr. Fatalin Judit s.k.
előadó bíró

Dr. Ujvári Ákos s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2012. március 20. napján kihirdetett 8.B.903/2011/8. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.201/2012/22. számú végzése folytán 2013. május hó 2. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált!

Budapest, 2013. év május hó 2. napján

Dr. Lassó Gábor s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Weszely-Földvárszki Tünde
tisztviselő